

MANTANA 4

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 11, číslo 4

Duben 2008

ÚVODNÍK

Atomovo nové boty

Můj kamarád Tomáš, řečený Atom, je trochu zvláštní člověk. S oblibou o něm říkám, že vždycky „jde proti proudu“. Přichází, když ostatní odcházejí, několik hodin po našem odjezdu z Dolomit nám telefonuje, že právě přijel do kempu, vstává když jdou ostatní spát, má splín když se všichni okolo radují a dokáže k jakékoli situaci zaujmout skutečně svérázný postoj. Díky Atomovu balancování na hranici mezi genialitou a vykloubením mozku, nevím, kam zařadit citát, který nedávno pronesl a proto vám nabízím krátký příběh z života Atomova, zakončený skutečnou perlou.....

Atom s Dádou koupili dům v Tisé a během rekonstrukce si Atom několikrát postěžoval, že by potřeboval nové holinky. V průběhu roku na koupi nějak nedošlo, až na Vánoce Dáda vyrazila do obchodu a jedny opravdu krásné koupila (samozřejmě to nebyl dárek jediný). A jak tak o zabalení dárku přemýšlela, z města ševše, holinky nesavše, Dáda uviděla za dveřmi sousedky velikou krabici od trekových bot značky Raichle... No kdo by odolal !! Holinky se do krabice přesně vešly, ale k dokonalosti tomu fórku ještě něco chybělo. A tak Dáda nelenila, od Jakuba sehnala originál samolepky Raichle a dárek patřičně dodělala....

Přišel Štědrý večer. První, co upoutalo Atomovu pozornost pod stromečkem, byla ona krabice. No, horolezec. S radostným výkřikem „Já mám nové trekovky!“ rozbil dárku, zarazil se a chvíli se díval. Kdo by ale teď čekal zklamání, smutek nebo rozčarování, nezná dost Atoma. Hrdě se postavil ke stromku s parádníma holinama v rukách a s nefalšovanou radostí pronesl : „Jsem jediný člen Horoklubu, který má holinky značky Raichle!“

Broněk

Gross Glockner Pallaviciniho kuloárem

13.2.-17.2.08

Pavel Bohuněk

Plán vylézt Pallaviciniho kuloár na GrossGlockner mám v hlavě už několik let. Všechny plány nakonec skončily špatnou předpovědí. A co to takhle zkusit v zimě? Přeci nejsme žádní měkouši, ne? Všechno plánujeme na poslední chvíli: „počasí vypadá dobře, zítra jedem“.

Ve středu po práci vyrážíme. V Německu nás asi patnáct minut otravují policajti, jinak cesta probíhá bez problémů a o půlnoci jsme ve vesničce Heilingeblut, kde na parkovišti zalézáme na tři hodky do spacáků.

Vstáváme hodně brzo, protože nás čeká asi patnáctikilometrový pochod na chatu Franze Josefa a pokud to půjde dobře, chceme dojít až na bivak. Silnice je totiž v zimě uzavřená a cesta je to opravdu vydatná. Tvrdý nafoukaný sníh se střídá s prašanem, ve kterém musíme prošlapávat stopu. Ve snaze vyhnout se náročnému prošlapávání, chodíme po různých zídkách, zábradlích, přeskakujeme patníky a přelézáme čerstvě spadlé laviny. Na

Josefa dorážíme asi ve dvanáct, což se nám zdá jako super čas.

Dáváme menší svačinu a přebytečné věci z batohu ukrýváme do kovové pramice, kterou tam mají uprostřed parkoviště. Moc se ale nezdržujeme, protože víme, že nás čeká ještě pěkná štreka. Sestupujeme na ledovec, kde se navazujeme. Já s Mikem jdeme první a prošlapáváme stopu. Tento úděl nám zůstane již po zbytek výpravy. Když jsem tu byl v létě, tak na ledovci byla vidět spousta trhlin, které se daly jednoduše obejít. Teď není vidět ani jedna. Jen velká bílá pláň. Naštěstí je cesta přes ledovec alespoň částečně značena.

Pokračujeme dlouhatánským svahem, který nás dovede až k bivakovací boudě, kterou tušíme kdesi vysoko nad námi na skalní ostruze. Hodiny monotónního prošlapávání nám zpestřuje krátká ledová stěnka a asi padesát metrů široká trhlina, kterou oblézáme

dost kuriózním způsobem už za tmy. Před námi je skalní pilíř, na kterém ten bivak přeci musí být! Jsme skoro na konci ledovce a jiná skála tu není. To bude ono! O správnosti našeho úsudku nás přesvědčuje skoba. Tahám asi trojkový skalní úsek a i přes vyčerpání mám radost z tohoto pohybu. Kluci na mě netrpělivě pokřikují, jestli vidím bivak. Chtěl jsem si z nich udělat srandu, že tam není, ale v této situaci se mi to zdálo moc drastický. Mik to za mnou vylézá a kluci žímarují. Vaříme litry čaje a usínáme jak mimina.

Ráno chceme vstávat v sedm, ale ještě dřív nás budí vítr, který se vši silou opírá do boudy. Rosničkářům se předpověď opravdu povedla. Fakt je jasno a obloha skoro bez mráčku, ale o vichřici nic nepsali.

Pod nástupem jsme asi za půl hodiny. Navazuju se a začínám ukrajovat první metry vysněného žlabu. A vůbec nejsou jednoduchý. Dvě metr a půl široké odtrhové trhliny pokrývá po pás prašanu. Po odhrabání několika metrů krychlových sněhu se mi podaří trhliny obnažit a po vzoru filmu Vertical Limit tyto trhliny překonávám. Žlab se zužuje a překvapuje mě velmi tvrdý led, do kterého ani nejde zavrtat. Začínáme mít s Mikem vážné pochybnosti o úspěchu akce. Naštěstí se terén umoudřuje a mění se v tvrdý firn. Lezeme současně, navázání na padesátimetrové lano. Prvnímu se občas podaří něco založit nebo zavrtat. Všechno to je ale jen tak pro pocit. Musíme hold věřit jeden druhému. Na konci se žlab opět zužuje a ledu přibývá. Po celou dobu výstupu fouká nepříjemný vítr. Zima je taky pořádná. Závěrečné dvě délky vedou mixovým terénem a jsou zajištěny borháky. Už máme dost věčného zakopávání maček a tak lezem čistě po skále. Za nedlouho stojíme v sedle a chytáme sluneční paprsky. Hlavního vrcholu dosahujeme ve čtyři hodiny už snadným terénem. Moc se zde nezdržujeme a po nezbytných formalitách, jako jsou vrcholová fota, začínáme sestupovat. Ze sedla vidíme kluky ve žlabu hluboko pod námi. Moc jim to nezávidím, budou muset sestupovat za tmy.

Sestup je už jen pohodová záležitost. Stěžuje nám to pouze ten silný vítr, který nás občas strhne. V půl šesté přicházíme do pěkně zařízeného winterraumu na chatě Erherzolg Johan Hütte.

Asi v sedm hodin hlásí Mik, že vidí čelovky na Klein Glockneru. Paráda, kluci už sestupují! Chvilí jim svítíme, aby věděli, kde

je chata a pak zalézáme do spacáků. Ze spánku mě budí telefon. Volá Ludvík. Trhaně

mi oznamuje, že neví kudy se sestupuje. Bohužel vysvětlit jsem to nestačil, protože se mu vybil telefon. Vyběhl jsem ven podívat se, kde jsou. K mému zděšení byli asi o padesát metrů níž než před dvěma hodinama. To mi

přišlo hodně divný. Ludvík se ještě jednou pokoušel o telefonické spojení, ale jeho baterka znovu selhala. Celou situaci stěžoval silný vítr. Rozhodl jsem se, že ještě chvíli počkám a pak vzbudím Mika a půjdeme jim naproti. Naštěstí se klukům podařilo najít sestup a v půl desátý se objevují na chatě. Až teď jsem pochopil, proč jim to trvalo tak dlouho. Ludvík dostal sněžnou slepotu vlivem silného větru a tak musel jít velmi pomalu a na některých úsecích ho Jakub spouštěl.

Druhý den nás čeká dlouhý sestup. Vítr se neutišil. Spíše naopak. A tak klopytáme ledovcem už známou cestou. Jdeme kolem místa, kde jsme před třemi lety bivakovali s Jakubem. Sestup probíhá poměrně rychle, ledovec v údolí doslova přebíháme a za nedlouho jsme na Josefovi. Celou dobu jsem se těšil na sýr, který mám schovaný v lodi, jenže mi nějak nedošlo, že je vlastně zima a tím sýrem by se dali zatloukat hřebíky. Cesta po silnici k autu je už jen o vůli. Bylo fajn sednout si do auta, pustit si Boba Dylena a nechat se unášet tím báječným pocitem, že se nám zase podařila nějaká pitomost.

Kluci přišli asi po hodině už za tmy. Sjeli jsme do Lienzu, kde jsme zapadli do první Pizzerie, kterou jsme potkali a dali si zasloužený dlabanec. Teď už jen najít místo na spaní a zítra hurá domů!

Díky kluci, bylo to super!

Pája

Resumé:

Účastníci: Horoklub Chomutov: Pavel „Pája“ Bohuněk
Ludvík Kostka
Jakub Tichý
HO Humanita: Michal „Mik“ Vyhnal

- 1.den:** Heiligenblut (1691m) → Franz Josef Höhe (2370m) = 6h (+679m)
Franz Josef Höhe (2370m) → Ledovec Pasterze (2100m) = 0,5h (-270m)
Ledovec Pasterze (2100m) → Glockner Bivak (3205m) = 7h (+1105m)
- 2.den:** Glockner Bivak (3205m) → Gross Glockner (3798m) = 7h (+593m)
Gross Glockner (3798m) → Erherzog Johan Hütte (3451m) = 1,5h (-347m)
- 3.den:** Erherzog Johan Hütte (3451m) → Heiligenblut (1691m) = 8,5h (-1760m)

Celkem zdoláno **4754m** převýšení.

HOROKROUŽEK

Vyhodnocení Zimní soutěže 2008 !

Bohouš Dvořák

Soutěž, kterou už několikrát rok vyhlašuji pro členy HK v Kadani vždy od 15.ledna do 15.února s názvem „O neaktivnějšího“ a „O nejtechničtějšího“ lezce HK. V minulosti s názvem „tzv. O tatranku“. Letos to „chytil za pačesy“ Honza Stůtz, který předvedl výkon, jaký jsem ani já nečekal, ale přesně v duchu filosofie soutěže. Byl hyperaktivní a schopný. On totiž má každý stanoven něco jako „olympijský limit“, a ten musí překročit. Jinak nic nedostane. Honza jej měl 400bodů, dvojnásobnou porci co jiní. Udělal 505 a k tomu ještě 80 čistými přelety cest, kde má také každý limit min. obtížnosti, Honzovi se počítaly cesty až od obt.7.

Pravidla jsou taková, že se nasčítávají body za přeletené cesty(všechny), obtížnost = body, na prvním

konci lana 2x, nečistě za 1/2. To je 1.část soutěže. Druhá část, technická, má 10bodů za čistý přelet cesty, u Honzy až od 7st.obt., lehčí se nepočítají. A mají na to 8 dvouhodinovek v měsíci za normálního provozu a výcviku. Mají tedy co dělat.

Musím říci, že jsem od dob Jardy Ďurkovského tolik bodů neviděl, takže jenom chválím a předávám odměnu – lanovou brzdu Black Diamond, ať ji užije. *Jo tak, já jsem vám neřekl, že co bod to Kč. Druhé místo mělo být za 50%, třetí za 33%. Bohužel, nikdo další nepřekročil osobní limit. Příroda hraje také, někteří byli nemocní, nebo měli „zaracha“ za učení. Věřím, že příští zimu se*

„pochlapíte“ a bude vás víc, ostatně tvrdého soupeře Honzu už budete mít mezi „dospěláky“. Holky, vy můžete taky, a máte na to.

Za HK Bohouš

DVD Horokroužku

Ahoj!

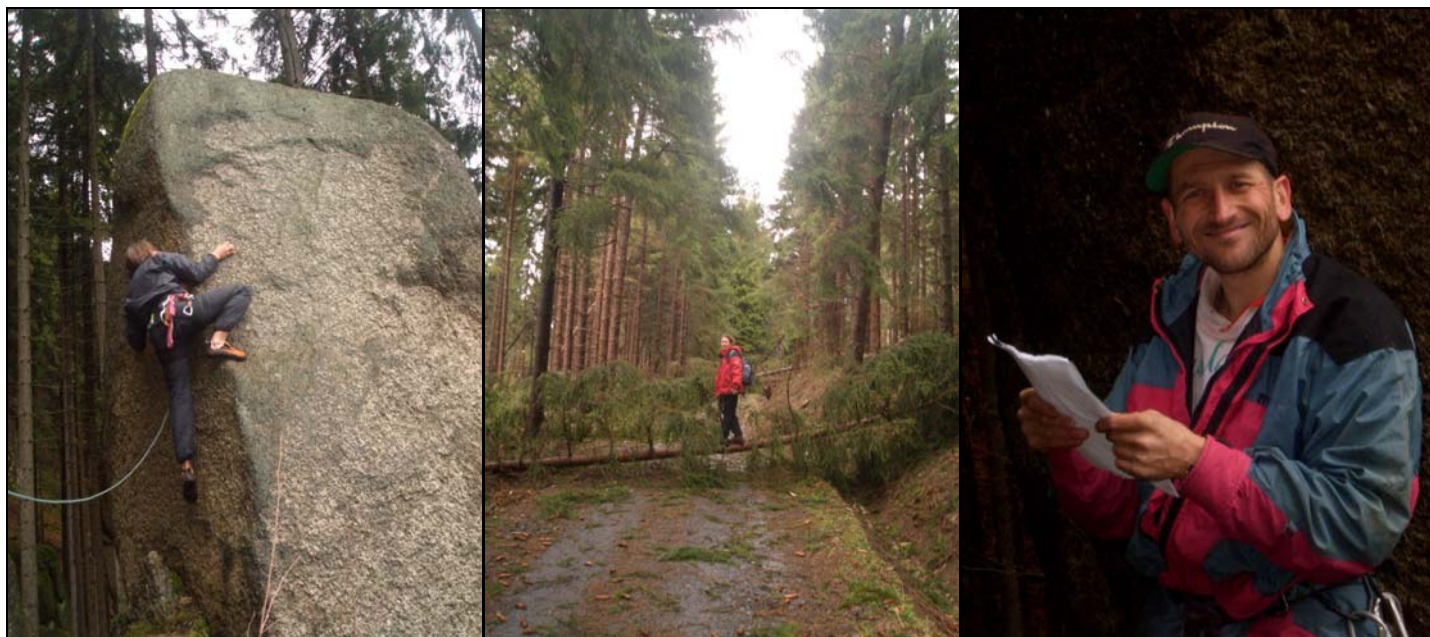
Konečně jsem se "urval" a našel čas (a program) zpracovat **záběry z našeho pobytu s HK v Dolomitech 2007**. Nebo spíše z části ferritické (a boulderové), protože tu jsem chodil s vámi já. Film nevypovídá o celém programu zájezdu, protože kamera nebyla na lezeckých cestách, které tvoří 3/4 programové náplně. Až někdy příště. Je to hodinový film na DVD-R rozškátlukovaný (volby kapitol) na jednotlivé ferraty apd. Jedno DVD dám jako obvykle Jířovi, a tak si můžete říci mě nebo jemu o kopii. Nabídku posílám i těm, kteří by s námi měli jet na letošní Dolomity 2008, mohlo by je zajímat jak to tam vypadá. Pro ně i ostatní také připomínám **nabídku pro členy horokroužku a horoklubu na CD nebo spíše DVD**, která jim na požádání vypálím, **s těmito tématy :**

- 1) Dolomity oblast Cadore(Cortiny) . . ze zakoupené kazety
- 2) Dolomity život od říčky Adige až k Piave . . z DVD
- 3) Činnost Horokroužku Horoklubu od r.2001-8
(fotky a texty z akcí i ze zájezdů do Dolomit, náplň,program atd.)
- 4) METODIKA
naskenované výukové materiály o lezení z lez.časopisů,
části z horolezeckých průvodců kam jezdíme s HK,
čili skály v okolí Kadaně a CH. i oblast Cortiny v Dolomitech,
lezecké i ferraty,
- 5) TIPY do HOR i do SKAL . . naskenované články i s popisy a
mapkami lezeckých cest a oblastí i skialp "vzobané" z časopisů,
které jsou mimochodem k dispozici členům HK na klubovně

Je to určeno pouze pro členy HK a Horoklubu za cenu materiálu (t.j. 20Kč do prasátka (kasičky) HK).

Ahoj Bohouš

Je sobota ráno, rosničkářům předpověď naneštěstí zase vyšla – chčije! Informace z Panoramy mě trochu uklidňují a slibují i lokální vyjasnění na západě. Vyrázím tedy dále na západ. Od určité doby si totiž už nemůžu dovolit ten komfort lézt jenom za pěkného počasí. Volný čas je čím dál více limitujícím faktorem. Takže cíl by byl, teď „už jenom“ někoho nadchnout pro tento poněkud nejistý plán. Po přijmutí několika košů, se přeci jenom zablýsklo. Šiška souhlasí, i když při pohledu z okna si asi myslí, že si jenom dělám srandu. Startuji oře a vyrázím směr Chomutov. Když stojím u Péti před domem, vrcholí právě originál buřina včetně blesků a kroupových pozdravů. Petra se ještě vrací domů pro matroš, s kterým opravdu nepočítala a pak už spokojeně vyrázíme „vstříc slunci“. U Prunéřova volá Pavel, jestli se něco nechystá. Pár slov a rázem jsme v autě tři. Cestou ještě zkusím Mekylla, jestli není v Kolbence. Má volno a zvažuje, že se taky přidá. Měníme azimut směr Dasnice. Tady už fakt neprší a dokonce vykukuje sluníčko. Nálada se výrazně lepší. Hlavou se mi honí inovované přísloví: „Komu se nelení, tomu i neprší!“ Mekyll nám nakonec oznamuje, že si dá dnes rest day a nepojede. Naše zklamání kompenzuje několika loky výborného loketského Loku a krátkým, příjemným poklábosením.

Pokračujeme směr Kraslice, kde hodláme nalézt místní skalní skvost

Katzenstein. Přijíždíme až do chatové osady a testujeme místňáky. Věta: „Tady všude vede žlutá!“ mi ještě dlouho zní v uších a opakovaně mě pobaví. V druhém kole narážíme na starousedlíka, který po zjištění, že nejsme ekologové rozváže a je ochoten i pomoci. Naviguje nás na hned tři skály, přičemž ani jedna z nich není ta co ji hledáme. Nu což, alespoň máme možnost poznat nová zajímavá místa a zhodnotit vlastním pohledem škody, které napáchal včera hurikán Ema v místních lesích. Fakt paseka! Mnohdy ani nemůžeme přes navršené vývraty přelézt a musíme se pracně vracet. Po asi hodinovém houbaření bez výskytu hub se navracíme k autu a přejíždíme do Stříbrné.

Ve Skalním městě leží ještě místy sníh a taky obloha se opět zatáhla. Vzhledem k těmto faktorům a lokálnímu zamechování některých skal neočekávám od zbytku výpravy přemrštěné nadšení z této oblasti. Proto se dojem snažím zachránit a směřuji nejdříve k nejhezčí cestě oblasti: **Aplaus 6 na Stříbrňáka. Když jsem tuhle cestu lezl naposled v září 2005, pamatuji si ji jako velmi pěknou záležitost. Připravuji se do cesty, ale hned po několika minutkách je mi jasný, že tentokrát nic nebude. Naštěstí se role vyvaděče neohroženě ujímá Pavel a po vyrovnaném boji se zimou a vlhkem vyhrává 1:0 na OS. Převlávám to za ním a Pětě to snad raději ani nenabízíme. Ve vrcholovce zjišťuji,

domovník Saša asi ještě všude nebyl, což mě nakopává k vnitřnímu závodu s časem. Přeci jenom tma přijde brzy a VK je tu celkem 11. Společně lezeme ještě na Kohouta, čímž se zbytek výpravy asi totálně znechutil. Zbytek pobytu probíhal ve znamení pobíhání od skalky ke skalce a dobývání jednotlivých VK, respektive jejich Horezdarů.

Co dodat, dny jsou fakt ještě krátký a tak jsme si jej alespoň ještě prodloužili příjemným posezením U Bizona u muziky skupin Album a Testament, u pivka a u vyprávění záchranáře neplavců Venci. To už je ale jiný příběh.

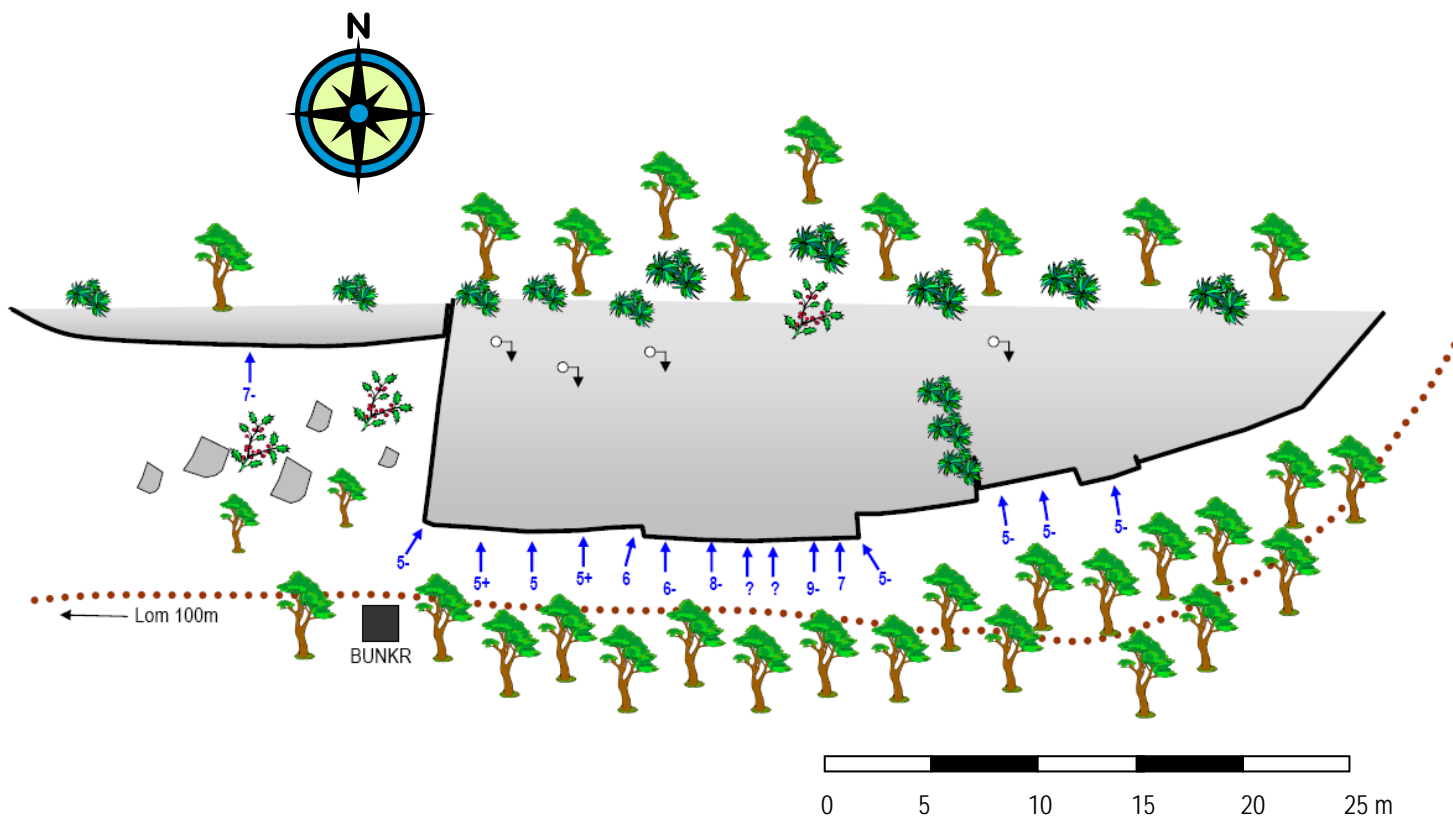
Díky za příjemný den Pětě Šišce, Pavlu Bohuňkovi, Mekymu a Vencovi Latochovi.

Horám Zdar!

LeToš.

Lezecká oblast Mostecký Špičák

Jedná se o znělcový skalní masív na pravém (východním) okraji bývalého lomu na kopci Špičák u Mostu. Po silnici Most – Braňany jedeme až na konec vinice, kde zaparkujeme u okraje vozovky. Dále pokračujeme již pěšky po pěšině cca 250 m k lomu a zde u velkého suťoviště zabočíme doprava po stezce cca 100m až k bunkru, jenž stojí u úpatí skály. Úpatí skály je lemováno borovým hájem. Výstupy jsou dlouhé 25 m a vedou v plotnové, doškovité vrstvené stěně. Jsou fixně zajištěny nýty a označeny trojúhelníkovou šipkou s klasifikací. Nad většinou cest je slaňovací řetěz.

Venku sněží, lézt se nedá a už vůbec ne na písku. My se ale stejně vydáváme směr Labák. Ne, nejsme žádní vandalové, co lezou za mokra. Jdeme prozkoumat tamní zajímavost – pískovcové jeskyně.

Z původně pěti lidí jsme zůstali čtyři. Večer před akcí trávíme společným koukáním na horor, jehož děj se odehrává v jeskyni. To dva členy výpravy psychicky zlomilo a tak vyrážíme pouze ve dvou. Tím druhým statečným je Honza Ungr.

Jako cíl si vybíráme jeskyně kolem Severní terasy. Auto pro jistotu necháváme ve Hřensku na jediném solidním parkovišti, které je pochopitelně placené. Odtud se musíme vydat zpátky asi dva kilometry k ústí Suché Kamenice.

Najít vstupy do jeskyní je opravdu umění. Alespoň nám to dalo hodně práce. Po pár hodinách bloudění nad skalami i pod nimi naši pozornost upoutá žebřík. Tedy spíš zbytek žebříku, po kterém se dostáváme na horní terasu, kde nacházíme první jeskyni. Vstup je plazením a slaněním asi pět

metrů na dno dlouhé chodby, kterou pokračujeme až na konec, kde je knížka.

Tak alespoň něco, říkáme si a pokračujeme v bloudění. Naštěstí nacházíme místo, kde je několik jeskyní najednou. Jako první zkusíme Dámskou jeskyni. Skládá se z několika větších místností, které jsou propojeny úzkými chodbami. Na konci je knížka. Dále se pouštíme do těžší Jeskyně přátel přírody. Je tvořena menšími místnostmi a delšími plazivkami. Bohužel až na konec jsme se nedostali, protože jsme si lano nechali nahoře a skákat pětimetrový schod se nám nechce. Cestou jsme potkali pár netopýrů a spoustu krvežíznivých pavouků. Celou dobu nadáváme, že jsme si nevzali foťák.

Jako poslední navštívíme Jeskyni nadějí. Vstup tvoří obyčejná díra do země tak malá, že i přes moji postavu jsem měl co dělat, abych se tam vsoukal. Jeskyně se různě klikatí a celou cestu se musíme plazit hodně úzkými chodbičkami. Na tenhle pohyb si za nedlouho zvykáme a už víme, jak správně poskládat všechny části těla, abychom se protáhli i tím nejužším otvorem.

S výkonem jsme velice spokojeni a nerozhází nás ani posměšné pohledy lidí při procházce Hřenskem. Vypadáme totiž jako kdybychom zrovna absolvovali bahenní koupel v oblečení.

Na závěr nezbyvá než tento výlet doporučit. Prolézání jeskyní mi přijde jako vhodná alternativa, když je zrovna hnusně a nedá se lézt. V létě to taky nemusí být špatný jít se zchladit do podzemí. Důležité je mít pořádnou čelovku a občas se hodí i lano.

Takže kdo rád díry, hurá do Labáku!

Pája

Z chorých mozků:

- „Do toho bych klidně zaštandoval, kdyby tam ale držel.“ (*Pavel o zrovna založeném vklíněnci*).
- „Když lezu na prvním, tak mám takovej povznášející pocit. Skoro jako že létám. No a když se pustím, tak opravdu létám.“ (*Pavel vysvětluje výhody lezení na prvním konci*).
- „Zajímaví je, že vždycky, když někam přijdu, všichni říkají, že je se mnou sranda, ale nikdo neřekne, že jsem vtipnej.“ (*Blahouš na Bořni*)

Vyhodnocení největšího Škodiče Horoklubu Chomutov za rok 2007

Stejně jako v minulých letech jsme i letos na valné hromadě oceňovali účastníky naší klubové soutěže o největšího „Škodiče“. Vyplněné formuláře bylo nutné odevzdat nejpozději na březnové schůzi, kde proběhlo i jejich vyhodnocení. Celkem se nám vrátilo 14 dotazníků, ze kterých jsme měli vybrat ty nejlepší. Po prostudování vyplněných dotazníků nám hned bylo jasné, že výběr opět nebude jednoduchý. Někdo totiž leze převážně na dobře zajištěných skalkách, jiný dává přednost lezení na písku, další zase jezdí hlavně do hor, někteří jezdí hodně na kole, jiní na vodě atd.. Vybrat toho nejlepšího je prostě hodně těžké a neobjektivní. Proto jsme se inspirovali u kamarádů z CAO Děčín a k vyhodnocení přistoupili podobně jako oni – formou dílčích hodnocení jednotlivých disciplín, které naši členové převážně provozují. V každé kategorii bylo možné získat maximálně 10 bodů, celkem tedy 90. Jednotlivé kategorie jsme zvolili takto: **A** - počet cest na písku, **B** - počet cest na skále, **C** - počet cest v horách, **D** - nejtěžší cesta na písku, **E** - nejtěžší cesta na skalách, **F** - nejhodnotnější skalní výstupy v horách, **G** - nejhodnotnější sněhovo-ledové výstupy v horách,

H - jiné hodnotné výkony, **I** - nejvíce bodů dle bodovací tabulky.

První místo v celkovém pořadí obsadil a největším škodičem klubu za rok 2007 se stal Pavel Bohuněk se ziskem 74 bodů. Druhé místo obsadil Jiří Šťastný (56 bodů) a třetí skončil Honza Unger (48 bodů). V kategorii žen byly výsledky neuvěřitelně vyrovnané a tak jsme se rozhodli udělit první místo třem nejlepším lezkyním, kterými jsou Hanka Hefnerová (38 bodů a páté místo v celkovém pořadí), Petra Šišovská (26 b.) a Maruška Šťastná (37b.).

	Jméno	Příjmení	Celkem	Cena	
1	1	Pavel	Bohuněk	74	2 000 Kč
2	2	Jiří	Šťastný	56	1 000 Kč
3	3	Jan	Unger	48	500 Kč
4	4	Leoš	Dvořáček	39	
5	1	Hanka	Hefnerová	38	1 000 Kč
5	1	Maruška	Šťastná	37	1 000 Kč
7	5	Broněk	Bandas	33	
8	6	Jaroslav	Đurkovský	31	
9	7	Milan	Svinařík	28	
10	1	Petra	Šišovská	26	1 000 Kč
11	8	Václav	Hajný	20	
12	9	Pavel	Suchopárek	18	
13	4	Lucie	Lamparová	6	
14	5	Jana	Šafrová	1	

Petra Šišovská

Hanka Hefnerová

Pavel Bohuněk

Maruška Šťastná

Všichni účastníci soutěže obdrželi klubová trička, nejlepší v celkovém hodnocení pak i peněžitou prémie formou poukázky na sportovní vybavení.

Nejvíce cest na písku měl Honza Unger (120), těsně za ním skončil Pavel Bohuněk (116) a na třetím místě Hanka Hefnerová (99). Druhá mezi ženami skončila Petra Šišovská s 95 cestami, třetí Maruška Šťastná (44).

Na skalách vylezl nejvíce cest LeToš Dvořáček (437), druhý byl Pavel Bohuněk (387) a třetí Honza Unger (226). Mezi ženami měla nejvíce cest Hanka Hefnerová (185), druhá byla Petra Šišovská (169) a třetí Maruška Šťastná (140).

V horách vylezl nejvíce cest Pavel Bohuněk (17), druhé místo obsadila Hanka Hefnerová (15), na třetím místě se umístil LeToš Dvořáček (12) následován Honzou Ungerem (9) a Petrou Šišovskou (8).

Pořadí u nejtěžší cesty na písku bylo velice těsné, protože klasifikaci VIIIc zdolali hned tři lezci a tak jsme museli přihlídnout ke stylu přelezu. Na prvním místě tedy skončil Jarda Ďurkovský, který přelezl VIIIc stylem OS a o druhé místo se podělili Pavel Bohuněk s Jířou Šťastným, kteří dali VIIIc AF. Mezi ženami byly výkony ještě vyrovnanější, protože Hanka Hefnerová, Petra Šišovská i Maruška Šťastná vylezly shodně šestku na OS.

Taktéž u nejtěžší cesty na skále byly výkony neuvěřitelně vyrovnané. Mezi muži byla hraniční klasifikace 8 UIAA, kterou dosáhli čtyři členové klubu, a tak bylo opět nutné přihlídnout ke stylu přelezu. Na prvním místě nakonec skončil Jířa Šťastný s několika přelezy ve stylu OS, o druhé místo se podělili LeToš Dvořáček s Jardou Ďurkovským díky RP přelezu a třetí příčku obsadil Pavel Bohuněk svým přelezem ve stylu AF. Za zmínku rovněž stojí výkon Honzy Unger, který vylezl 8- stylem RP. Mezi ženami obsadila první místo Maruška Šťastná za klasifikaci 7- OS, druhá skončila Petra Šišovská přelezem klasifikace 6 a na třetím místě se umístila Hanka Hefnerová za přelezenou klasifikaci 5+.

O první místo v kategorii nejhodnotnější skalní výkon v horách se podělili Pavel Bohuněk s Jířou Šťastným za shodnou cestu

klasifikace 6+, kterou oba přelezli stylem OS.

Třetí místo obsadil Broněk Bandas za přelez cesty klasifikace 5+. Na prvním místě mezi ženami se umístila Hanka Hefnerová přelezem cesty klasifikace 5+, druhá skončila Maruška Šťastná, která vylezla stejně jako Václav Měky Hajný cestu za 4+.

V kategorii sněhovo-ledové výstupy v horách se na prvním místě umístili Pavel Bohuněk s Pavlem Suchopárem za přechod Mont Blancu (klasifikace PD), druhé místo obsadil LeToš Dvořáček, který podnikl několik výstupů v rakouských Alpách.

Nejvyšší ocenění v kategorii jiných hodnotných výkonů získal Václav Měky Hajný za splutí Ohře od pramenů v Německu až do Labe a po něm až do Německa, které absolvoval na několik etap během roku.

Dříve jsme vyhodnocovali nejlepší lezce klubu dle počtu bodů, které si každý mohl spočítat dle klubové bodovací tabulky. Ale jelikož ani tato tabulka není zcela objektivní, udělali jsme z tohoto hodnocení poslední kategorii celkového hodnocení. Jejím vítězem se za rok 2007 stal Pavel Bohuněk se ziskem 6971 bodů, druhé místo obsadil Jířa Šťastný (6042) a na třetím místě skončil Jarda Ďurkovský (4271). Kategorii žen skončila první Hanka Hefnerová (4084), druhá byla Maruška Šťastná (2445) a třetí Petra Šišovská (1797).

Vyhodnocení největšího škodiče klubu za rok 2007 bylo poznamenáno částečným lezeckým výpadkem několika členů klubu (LeToš, Jarda Ďurkovský, Svinča) ze zdravotních či rodinných důvodů a také rozporem mezi některými účastníky soutěže z důvodu špatného pochopení rozdílu mezi vícedélkovými cestami a cestami horského charakteru a následným rozporem v bodovém hodnocení. Myslím, že tím, že se stala bodovací tabulka pouze jednou z devíti kategorií, se její vliv na celkové pořadí výrazně snížil a toto pořadí skutečně vystihuje nejlepší lezce klubu. I když je třeba si uvědomit, že rekreační lezení je natolik individuálním sportem, že jakékoliv hodnocení bude vždy neobjektivní.

Jířa

Ing. Milan „Svinče“ Svinařík

- člen výkonného výboru Horoklubu Chomutov
- narozen v roce 1969 v Chomutově
- žije se svou ženou Květou a dcerkami Květuškou a Evičkou v Klášterci nad Ohří
- manager ve firmě I&C Energo

Rozhovor se Svinčou probíhal dne 22. 3. 2008 v restauraci Radniční sklípek na Božím Daru za přítomnosti jeho ženy Květy. Nakonec se mi podařilo donutit i Milana k tomu, aby se trochu rozhovořil o svém lezeckém životě, i když jak sám říká : “Cítím se na memoáry ještě moc mladý a všechno co jsem do protokolu uvedl, bylo pod nátlakem :-).“ Konečná verze článku je však nejvíce výsledkem Milanova úsilí .

Kdy a jak jsi začal s lezením?

Horolezectví jsem se začal cíleně věnovat v turistickém kroužku, kam jsem za tím účelem vstoupil na podzim roku 1984. To mi bylo 15 let. Nalákal mě tam spolužák ze základky Radek Osvald (Tvaroh), se kterým jsem ještě před vstupem do turistického podnikl kuriózní výstup na skálu u Benaru v Jirkově s prádelní šňůrou. S tou samou šňůrou a se skobama z hřebíků jsem pak podniknul ještě jeden sólový výstup v lomu naproti bývalému hotelu Třetí Mlýn. Avšak můj první, turistickým metodicky řízený kontakt se skalami byl na podzim roku 1984, na Sfingách u Měděnce. Grosmič (náš vedoucí Jirka Grosman) měl na Měděnci chalupu, kterou obětoval pro kroužek a tak jsme tam často jezdili na víkendy. Pamatuju si, jak jsme tehdy za sychravého počasí slaňovali Dülferovým sedem a lezli jsme s horním jištěním ty nejlehčí cesty. V teniskách po tátovi o několik

čísel větších to žádné velké úspěchy nebyly. ☺. Celou zimu jsem se pak těšil na další výlet na skály, který byl až následující jaro a to „Otvírání skal“ v Perštejně. Tam se nás ujali chomutovští horolezci (Zdeněk Doskočil a spol) a my jsme s horním jištěním lezli Netopyří, Vedle Netopyří, Vánoční. Tenhle výlet mám jako první zápis ve svém lezeckém deníku, který píšu doteď (23 let, 15 knih A5). Nedlouho po té naše turistická lezecká sekce (Jířa, Kozel, Pěťáš, Álfy a další) začala hostovat v horolezeckém kroužku při HO-TJ Klínovec, kde se nám věnoval Zdeněk Doskočil a Pepa Dvořák.

Jaké bylo vaše vybavení?

Vybavení bylo chudý. Zprvu náš erár obsahoval asi deset železných hasičských karabin, dvě stará statická lana, tři čtyři balíky repšnůr určených na plachty od jachet, a taky nějaký plochý pásky, ale ty nevím k čemu původně byly. Vlastní vybavení jsme v začátcích neměli. Později Grosmič dokoupil do eráru duralové karabiny, osmy, prsní úvazky a lana. Ve druháku na průmce jsem si po chmelové brigádě za 800 Kčs koupil 8 karabin zn. Walter, z nichž některé mám doteď. Máma tenkrát málem brečela. Časem jsme si ušili úvazky z hasičských hadic, dokoupili smyčky a hexíky na oddílové burze. Většina toho byla původem samo-domo.

Takže jste lezli jen v Perštejně a v Tisé?

Ještě jsme lezli na Jezerce, Jedláku a v Orasině. Ty skály jsem objevil na svých toukách. Jezdil jsem tam v týdně sám na kole jen tak popolezlat. To jsem tenkrát ještě nevěděl, že vlastně bouldruji nebo přesněji kvakoším. ☺

Naší domovskou pískovcovou oblastí se později po našem osamostatnění stala Tisá. Tam se vždycky jeden z party obětoval a vytáhl nějakou cestu. Ostatní mu fandili a pak to za ním lezli v „kombajnu“. Tenkrát jsme si cesty vyváděli sami, přičemž ty nejtěžší tahal většinou Jířa. Tehdáž nebyl nikdo, kdo by nám tahal cesty a servíroval druhý konec lana rovnou do sedáku jak dneska. ☺ A nás by to tak stejně ani ne bavilo.

V roce 1986 jsme jeli s turistákem na puťák do Českého ráje. Jeden den jsme se sami vydali do Příhráz a díky Jířově odvaze jsme vylezli Českou cestu na Kobylu. Měli jsme kopačky, kalhoty z larisy a přilby, které jsme tehdy jako nezletilí museli nosit.

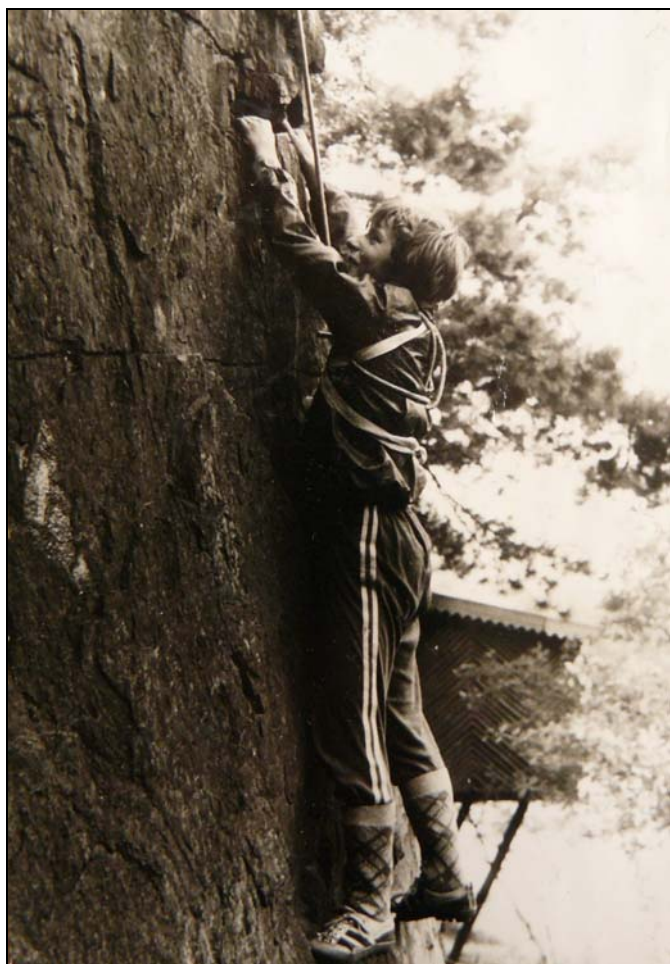
Co pro tebe v té době lezení znamenalo?

Všechno! Normální kluci na rozdíl od nás v té době chodili hlavně za holkama. My lézt. Tak třeba těsně před tanečním kurzem jsme lezli zasněžený hřeben na Jezerce s košťátkem na sedáku. Pak jsme rychle utíkali domů, rozmrznout do vany, nahodit sako ala funebrák, bílý rukavičky a hurá do divadla na parket. Děsná schíza! Jak z filmu od Davida Lynche!

Koukám, že lezení pro tebe znamenalo opravdu mnoho.

Asi jako pro každého ortodoxního začátečníka. Ale na vysoké škole se to zásadně změnilo. Šli jsme tam společně s Kozlem a Jírou víceméně kvůli lezení. Dali jsme si tenkrát závazek oblézt všechny skály v okolí Plzně než nás stihnou vyhodit. A tak jsme v prvním ročníku oblezli kdejaký plzeňský kvak a oni nás jako na potvoru nevyhodili! ☺ A tak jsme tam skejsli pěkných pár let a postupně jsme přestali (teda alespoň já) odměřovat život na lanové délky.

Kdy a v jakých horách jsi začínal a později rozvíjel své lezecké umění?

V Tatrách. Poprvé jsem tam jel v roce 1986 na týdenní soustředění s HO Klínovec. To bylo krásné babí léto a my jsme tábořili ve stanech v Bielovodské dolině. Už vynáška na tábořiště s třicetakilovou krosnou byla zážitek. Nikdy nezapomenu na tenhle „první dotek velehor“. Poprvé jsem zažil všechno to, o čem jsem dosud jen četl. Zlátnoucí štíty při východu slunce, ticho a chlad severních dolin, drsnost tatranské žuly, první pilíř, první hřeben, první stěnu, první štít. Vidím to jako dnes! Byl jsem s Honzou Šestákem na Svišťovém rohu a Hrubej veži, se Zdeňkem Doskočilem na Galerii Ganku, s Milanem Kutílkem na Divej veži a Východní vysoké. To je jen suchý výčet mých prvních spolulezců instruktorů a zlezených tatranských vrcholů.

Měl jsi vůbec nějaké negativní zážitky?

Kromě toho, že se mi rozlepily boty, tak neměl. Vůbec celkově mám na Tatry dobré vzpomínky, navzdory tomu, že byly i krizové okamžiky, kdy jsme se mohli zabít, ale v danou chvíli to tak nevnímáš, to můžeš vždycky. Když akceptuješ Tatry a vůbec hory jaký jsou, tak si nemůžeš stěžovat.

Navštěvoval jsi i zimní Tatry?

Také. V nich mě zaučil oddílový kolega Matěj Mašek. Začali jsme tam spolu jezdit v roce 1988. Většinou jsme lezli z dnešního pohledu turistické záležitosti jako jsou sněhové žlaby, občas hřebínky. Nešlo nám o výkony ale o to být v horách, pryč z té chomutovské šedi. Tatry byly pro nás úplně jiným světem. Měli jsme štěstí na počasí i na lidi. Na Sliezsom dome pracovala jako pokojská moje kamarádka ze základní školy. A tak jsme za ní jezdili a měli tu azyl. Holky si od nás půjčovali walkmany a my zde mohli bydlet a lézt.

Slyšel jsem, že v té době jsi si přivodil závažné zranění.

O podzimní rovnodennosti roku 1989 nám to v Tisé skvěle lezlo. A protože jak lezem tak pijem, tak se večer v hospodě strhla frťanová smršť. A jak jsem se při návratu motal po skalách a hledal bivak, tak jsem spadl z třímetrového šutru na prdel. Jířa mě po tmě nějak našel a odvekl do spacáku. Ráno mě bolely záda a taky jsem blil krev. Usoudil jsem, že mám vnitřní krvácení a nastal přesun po vlastních k autu a pak do Ústí do špitálu. Nakonec se z toho vyklubal zlomený obratel, prokousnutý jazyk a naražená prdel. Celkem tři měsíce v korzetu, pak půl roku rehábko. Jenže zubatá to období po mě nějak šla. Do úplného uzdravení jsem stihnul dvě autohavárie. Jednu s Jírou a jednu s jeho bráchou Péťášem. Vždycky jako spolujezdec a vždycky jsme vyvázli bez zranění. Naše matky nám zakazovali se vzájemně kamarádit. Bylo to bouřlivý období! ☺

Vím, že jsi také navštěvoval Alpy. Byl jsi na Matterhornu (4478m.n.m.)?

Několikrát. Po revoluci v létě r. 1991 jsme tam zajeli s turistáckou partou (Jířa, Kozel, Rubik, Čmela, Máňa, Péťáš). Neměli jsme peníze a tak jsme šli na vrchol pěšky až z parkoviště v Taschi. Vyšli jsme to sólo, bez speciálního vybavení. Pominu-li to, že Čmela měl maskáče, kanady a červený puntíkový šátek. ☺ Byl to takovej vejlet na Kokořín.

Ale také to bylo i dramatičtější?!

V zimě roku 1995 jsem Matterhorn navštívil spolu s Mekym, Ferym (pozn. red. Václav Hajný, František Kolář) a Letošem. Spolu s Letošem jsme zapytlili normálku. Letoš odjel a já čekal na kluky až se vrátí ze severní stěny. Naneštěstí se zkazilo počasí a kluci tam bojovali den a půl o holečka. Podařilo se jim vytraverzovat na Solvejku. Když se pak vyčasil, tak začali sestupovat a já jim šel naproti až do kuloáru na úpatí hřebene. Tam jsem na ně čekal několik hodin než dorazí. Bohužel se setmělo. Traverz (předzdivaný Kokotyho traverz) přes kuloár byl ošidný. Já sám jsem tam před třemi dny spadl 20 metrů. Protože jsem ho už

znal a kluci neměli matroš, tak jsem to po paměti se samojištěním přešel k nim a zafixoval. Společně jsme pak po fixu přešli na druhou stranu kuloáru a mazali jsme na chatu. Kluci byli řádně omrzlí a utahaní, přišli o spoustu matroše ale hlavně, že to přežili. Za dva roky jsme se tam vrátili. My s Letošem jsme tu normálku zdolali, kluci opětovně pověsili sako v severce.

A co jiné stěny?

V roce 1991 jsme hned po letním Matterhornu zkoušeli s Jířou, Kozlem a Peřášem východní hřeben Eigeru. Ale to od začátku nemohlo dopadnout dobře, protože jsme to lezli podle pohlednice. Suťovou stěnou jsme se od severu doplhočili na hřeben a zapráskli se hned pod první věží. A tak jsme museli nouzově slaňovat a sestupovat soustavou žlebů plných vody a kamení. Bivakovali jsme přímo ve stěně, kdy jsme na suťové plošině postavili stan pro dva a narvali se do něj čtyři. Měli jsme omezený počet skob. Poslední skobu dal Kozel do slanění z pětimetrového metrového prahu po němž následovala vytoužená louka na úpatí stěny. Všichni jsme si tenkrát oddychli, že jsme vyvázli.

Takže jsi nepodlehli touze přelézt v Alpách velkou trilogii?

Ne, četl jsem od Radovana Kuchaře „Deset velkých stěn“, ale žádným zpopularizovaným cílům jsem nepodleh. Jen mi ta kniha sloužila jako takový muštr k tomu, abych věděl, že tohle lezení je pěkné. V knížce je to děsně napínavé. V podstatě jsme z té knihy vylezli jen Cima Grande, přelomovou cestu od Comiciho. Tuhle krásnou cestu jsme lezli v létě, ale ráno na severní straně mrzlo. Je zajištěna hromadou skob. Pět set metrů krásného lezení, z toho dvě stě převislých. Jo vlastně, já pak ještě přešel východní stěnu Piz Badille. Takže mám dvě Kuchařovo stěny. ☺

Zažil jsi v horách zásadní okamžik, který tě posunul psychicky dál?

Každá povedená cesta tě posune dál. Například vím, že se dá přespat v naprostém humusu. Jednou jsme s Letošem spali na ledovci pod Aig. du Midi. Začalo pršet a sněžit a já byl za chvíli úplně mokry. Tak jsem si dal termosku mezi nohy, aby se mě nedotýkal spacák se žďárákem. Takhle jsem vydržel dvanáct hodin. Jindy jsme spolu s Letošem lezli ledovou stěnu na Glockner. V okolních žlebech padali kameny. Lezli jsme v noci a sólo. Byla to moje první velká ledovcová stěna. Nemám praxi v ledu. Celý výstup i se sestupem trval 14 hodin a já si začal říkat, že to prostě jde. Posune ti to výkonnostní hranice, pak si věříš víc.

Jaké cesty tě oslovily?

Z horských výstupů v Tatrách se mi zadřeli pod kůži třeba „Levý ypsilon“ na Kežmarák, to bylo moje první vážnější zimní mixové lezení. Pak třeba „Červené převisy“ na Jastrabiu vežu, kde slaňuješ 50 metrů volně vzduchem. To jsme vylezli až napodruhé. Dále je to „Yosemitský kút“ na Malý hrot, to je impozantní kus skály. Hodně rád vzpomínám na Lomnický triplet, kdy jsme s Leošem v jednom dni přešli Hokejku, Orłowskeho a Stanisławskeho cestu. Ale snad nejradši

se ve vzpomínkách vracím k přechodu Tater. Ušli jsme s Letošem sice jen půlku, ale bylo to naprosto úžasné! V podstatě když mluvím o partákovi v horách, tak se mi vybaví Letoš.

V Alpách mě jednoznačně nejvíc oslovila montblancská žula. Stalo se tak po vylezení Rebufatovy cesty na Aig. du Midi, kterou jsem zdolal společně s Berym (pozn. red. Miroslav Beránek) a Květou. Další významnou alpskou jízvou je východní stěna Piz Badille. Tady mě a Pepíka Žížku spláchla letní buřina z jedné sedmové cesty. Druhý den jsme pak vylezli alespoň vyhlášenou klasiku – Cassinovu cestu. No a konečně i jižní stěna Dachsteinu, kde jsme s Jířou zkombinovali cesty Serpentina a Steinerovu cestu, což dělá skoro kilák lezení. Ale bylo hezky a pěkně nám to odsejpal.

Máš nějaké oblíbené oblasti?

Dá se odpovědět citátem: „Mám rád hory, a zejména ty, kde jsem ještě nebyl.“ Trvale se rád vracím do Tisé na Věže pod silnicí. Je to tam ve starém stylu, přiměřeně kruhů, málo lidí a cesty úměrně mé výkonnosti, šestky a sedmičky. Tam jsme zažili s Květulí krásné babí léto. Jinak na písku se mi líbí celkově hlavně ta atmosféra. Jednu sezónu rád lezu na písku druhou sezónu zase na skále. Teď momentálně mě baví jezdit do nových skalních oblastí na německé straně Krušných hor. Prostě nechci být lezecky krátkozraký.

Měl jsi nebo máš nějaké lezecké vzory?

Líbí se mi Radovan Kuchař. Jeho kniha „Deset velkých stěn“ má hlubší obsah. Také se mi líbí Gaston Rebuffat, ten stejně jako Kuchař dbá na čistotu lezení a nehročí

lezení do soutěže. Ještě Špek (pozn. red. Petr Slanina), ten umí vylézt jedenáctku na písku bez mága. Když to jde jemu, tak by to mělo jít i ostatním, ne? ☺

Je pro tebe důležitá etika lezení?

Ta je pro mě hodně důležitá. Snažím se nešvindlovat sám před sebou. Např. neprohlásím, že jsem cestu přešel, když jsem se chytl expresky. Snažím se hodnotit se střízlivě. Držím se starých psaných pravidel o sportovním lezení. Výjimka je v horách, tam je hlavním pravidlem přežít.

Máš nějaké lezecké cíle?

Mám! V Chamonix! Rozhodně chci dolézt „Betembourgův zářez“ na Pointe Adolphe Rey, dále chci dolézt „Hudge Dihedral“ na Red Pillar, pak bych rád vylezl „Cordierovým pilířem“ na Grand Charmoz, dále bych rád zdolal Aig. du Verte ledovým „Coutierovým kuloárem“. V Tatrách mám dlouhodobě v merku „Obrovský kút“ na Kežmarský štít a pak ještě „Plotnu“ na Malý hrot. Chci lézt tak, aby mě to bavilo. Z mých holek chci udělat spárašské komando. ☺

Jaký máš názor na magnésium?

Na písku lezu bez mága. Ovšem nevádí mi lidi, kteří lezou na písku s mágem. Lezení samotný je mnohem škodlivější, než mágování. Je to stejně debilní spor typu vejce nebo slepice.

Píšeš hezké články do Mantany, co si myslíš o psaní článků?

Psaní článků je dobrá myšlenka, je to způsob, jak něco

sdělit ostatním. Když mě něco napadne a přijde mi, že je to „hektofór“, tak to vypustím do éteru.

Jak si představuješ romantiku v horách a je pro tebe nezbytná?

Jako anglická slanina, prostě se bez ní neobejdu. Představuju si jí jako pěkný pocit.

Považuješ se za spáraře. Jakou cestu se spárou, kterou jsi lezl, považuješ za nejpůsobivější?

Nemám absolutní favoritku. Lezl jsem pár lahůdek, kterých si považuju, jako třeba Bič v Tisé kde jsem měl pytel plných 11 let. Z Bořně mě těší onsajt spáry Východní Luk. Na domácích terénech mám silné vzpomínky na spárové prvovýstupy Hrana Trollů a Spára pekel v Orasíně, Surová spára na Jezerce. Samozřejmě ta naše nedávná společná Hirtenriss na Vlčinci je taky perla! ☺

Kdy, kde a s kým jsi se nejvíce vybál?

V souvislosti s lezením jsem se nejvíce bál, když jsem čekal na Hörnlhütte na kluky, až se vrátí ze severní stěny Matterhornu. Věděl jsem, že jsou v pasti, že v té vánici nemůžou slanit a že víc jak dva, tři bivaky nemůžou vydržet. Den a půl jsem tam sám čekal a myslel na nejhorší.

Oblíbená hesla?

Za pomoci stroje „kladka“ k vrcholu se dere matka!
Hafo nýtů ještě hezkou cestu nedělá!
Mozek poráží svaly!
Lezení je hra, nic víc!

Shrnutí horolezeckého snažení

Pohoří	Rok	Období	Vrchol	Cesta
Tatry	1997	léto	Malý hrot	Yosemitský kút 7-
	1998	léto	Malý Kežmarský štít	Direttissima 7-
	1998	léto	Lomnický štít	Komplet Hokejka 6, Orłowski 5, Stanislawsky 5
	2001	léto	Jastrabia veža	Červené previsy 7-
	2003	léto	Hlavní hřeben	přechod z Kopského sedla do sedla Polský Hřebeň
Alpy	1990	říjen	Mont Blanc, 4 807 m	Normálka přes Aig. Du Gouter
	1991 / 1997	léto / zima	Matterhorn, 4 478 m	Hřeben Hörnli
	1998	léto	Gross Glockner, 3 798 m	Nordostflank 500/50°
	1999	léto	Piz Badile	Cassin weg 6-
	2000	léto	Eiger, 3 970 m	Westwand 3-
	2003	léto	Dachstein, 3004 m	Var. Steiner weg 5-
	2004	léto	Aig. du Midi, 3 850 m	Rebufat route 6+
	2004	léto	Dent du Geant, 4 013 m	Normal route 5
	2005	léto	Taschwand	Taschwand 650/55°

Ahojky pardové a parďačky,

prostě mi to nedá a musím nás veřejně pochválit. Je pátek odpoledne a mi balíme věci jak jinak než, že na lezení a zároveň na akci zvanou odpadkyáda v Tiských stěnách, protože venku je moc pěkně, dokonce až tak, že se vracíme domu pro Broňkovo bundu. Cestou se stavíme ještě v obchodě, protože v Tisý u Atomovců jsou mlsní mladoši z Chomutovského horoklubu, pro které Dáda matka pluku chystá placatou pochoutku.

Ale konečně dorážíme do Tisý, kde už plápolá oheň v září měsíce, tedy bereme kytary a hulákáme dlouho do noci, je to pohoda, zbožňuji tyto večery plné zpěvu a hlavně dobrých buřtů, plných karcinogenů.

Ráno je kolektiv trochu pohoršen pro nevlídné počasí, které venku zavládá, právě při tak podstatné akci jako je odpadkyáda Tiského horoklubu, která je vždy odměněna pařbíčkovou na Atomáčův chatičce, baráku, či vile (tento název je vhodný, při předvídaném počtu lidí, který měl večer dorazit, ve srovnání s loňským rokem, kdy zde bylo asi 50 lidí z různých horoklubů a vzhledem k tomu, kolik se nás ráno sešlo u Oudy a kolik lidí tedy vyrazilo s odpadkovými pytlíky do skal, nehledě na letošní propagaci této akce).

Míša Vyleťal rozdělil úseky a my se rozešli do různých koutů Tiských stěn, samo že cestou jsme šli pozdravit Karlose a připít si s ním, aby mu nebylo teskno a potom hurá na Modřín, kde bylo opravdu co dělat, pro spoustu odpadků jsme nevydrželi moc dlouho ve skupině (Dáda, Luciferka, Lucka, Jana, David, Honza, Pája, Broněk a já), ve které nás Atom svou dodávkou na Modřín dopravil. Odpadky jsme museli nechávat čas od času u cesty, protože nebylo možno tyto hromady přenášet v rukách. Zprvu nám nepřálo počasí, ale už v poledne se na nás sluníčko přišlo podívat a zpříjemňovalo naše úsilí svými paprsky. Nakonec bylo dobře a my se zase všichni sešli u Atomovců

na baráku, kde stále plápolal oheň a kde už posedávali ti nejrychlejší sběrači z nás a požírali a popíjeli odměnu za odvedenou práci. To ovšem nebylo zdaleka vše, kdosi, tuším, že David s Luciferskou, přišli s tím, že pod Turbázou u spodního parkoviště, které samo o sobě potřebovalo uklidit, objevili skládku a to dobře na dodávku. Tedy se opět sebral Chomutovský oddíl a dali jsem si druhou šichtu, která předčila naše očekávání a při vykládání tohoto množství u obecního úřadu i místní místostarosta nadával, že co oni s tím vším mají dělat. „Nechť žijí dobráci, kvůli kterým se pořádají takovéto akce!“

Po návratu bylo sice již slunečné počasí a my měli bágle plné lezeckého matroše, ale sil a chuti k lezení po této úmorné akci podstatně ubylo. Tedy jediný z našeho oddílu, který měl jako vždy

elán a energii pro lezení, byl Pavel Bohuněk, který si šel alespoň obhlédnout, co pokoří při další návštěvě těchto úžasných stěn. My ostatní jsme je již jen veselili a vítali nově příchozí, kterých tedy nebylo zdaleka tolik, kolik jich být mělo, tedy jsme měli celý večer a posléze i noc dostatek místa kolem ohniště a to už se opět jen klábosilo, hrálo a zpívalo a mnozí z nás si do sytosti dopřávali

lahodného nápoje – piva, který se zde podával, dokonce si to i někteří jedinci dobře zařídili a všude přítomné děti naučili čepovat a měli to i s donáškou. Jak tomu bylo v pozdních hodinách, to už vážně netuším, protože jsem vzhledem ke svému jinému stavu byla unavena a odpadla jako jedna z prvních, ale podle toho, jak v neděli odpoledne v 16:30 vypadal Atom, když se konečně vyhrabal z pelechu, musela to být opravdu výjimečná akce!

Organizátorům této akce děkujeme, stejně tak i účinkujícím v této akci za jejich účast a sběr různých předmětů nepatřících do volné přírody a především Dádě a Atomovi za jejich neskonalou ochotu a pohostinství!! A abych nezapomněla, Dádě ještě navrch gratuluji za nejlepší úlovek, horské kolo bez sedačky, neznámé značky.

Šišule 2v1